

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

ד' מט ע"ה וע"ס ולע"ק:
וכו' ולאן שלך צדק. כ"מ
דש"י ד"ה פריעת בע"ה

מוסף רש"י

הובא בסוף החסכת.

תוספות רי"ד

[illegible]

תיזיל ותיחלה כו'. דלמרינן אפי' רש
 שער חוב שהיה לה על בעלה: עשנו עשמינו. כקדשו של בעל דין או
 אהבה הבא אלל דיינין ועורכו בראיות אחר וזאת אהבתו או קרובו ק'
 לתדמי' ענה לו הפסד שנגדה: מעיקרא. כשומר ק': נכסף.
 כשנתחטט: אדם חשוב שאני. לפי
 שגלמדין היו יוש עששו אף שלל
 דקדושים: ואי פקח הוא. הלוקח:
 מרקקטש ליה וזוי. ללוה וסוכרו בן
 נכסו לו שט"ח בשמו קודם שיעשו
 קטעוהו בין שטחיה: מאן דלאין דינא
 דגרמי. המחייב את הגורם הפסד
 לגרמי. מנני ביה. כהני שטרא מס'
 והמוחל: מנני שטרא מעליא. כל
 ההובו שכתוב: ומאן דלא דאין כו'.
 פלוגמיהו כבבא קאמל בפרק בתרא
 (קטז: קטז) ורבי מאיר אית ליה דינא
 דגרמי כדמרינן (ס' ק' ק' ט') תחילת
 הימנה ולא גדרה הרי זה קידש וחיוב
 בנחתירונו בני כלאים וקיי"ל כווסיה:
 מנני ביה מנני ניירא כשפלתא. כלומר
 אומר שלא ממך לו אלל הכריז וסמי
 הוא בידך: כפיה רפרס לרב אשי.
 שגה הדין לפני רב אשי ויסבין והקפסו
 בראיות ואנני מדינא דגרמי: כי
 שטרא ללללל. מלמנן גיבוי מבור. כל
 ההפסד דקדק בו כאשר ידקדק הלוקח
 קורה לזר כי לזרות שטוקה ישרה
 תחלק: האי כי דיניס. אי הלוה
 נמעות וזו ממכה על שיעבוד הקרקע
 והיא לא נמנה כלום ואם כשכיל נכסי
 אללן כרזל הנישומין כמבונה הוא וזה
 שגה מיד חו' לירפתם על הכתובה על
 שיעבוד הקרקע: ולא חויה אלל
 לגדל. אין בה אלל כדי לאחד מהן:
 לבעל חוב יביבין. שלא תשעול דלת:
 יוסר משפטים דלזר כו'. ולא חיישין
 חזקת פסח חילת. ודוקא כשהשטר
 נכתבו ביום אחד אלל אם קדמה
 וזמן הכתובה היא בונה: ואי דלמריסו
 כו'. לשון שללה הוא. אמת הוא
 ששעמי שאלם חוזרם דבר או של
 חתמה דמטרחתין ליה ללוה למכרה
 והאלה חתמה עיקר סמן שלו על
 הקרקע: חולט עשמינו כעבוד כוכבים
 חסד. משום היותו לפרעו ואומר
 עשה סוכה ואנינו עו'

בן. בחסדך ערנין ב' שום היסודות (דף כג.) : פירוש נ"ח מלוא.
מלוא עליו לפעור חובו ולמלא דבריו דכתיב (ויקרא יט) הן לך שיהא הן
שלך דק * ולא שלך דלם (בבא מציעא דף מט.) : כמה דברים אמורים.
לדוהא ארבעים (ע"פ ר"י בחולין קל"ב) עוד שם ק"י : ד"ה בפסוק :

אזש משום חינוך ומורו ה"ר יחיאל השיי למורי הרב בשם ר"י
תקנת גאונים שמקנו לאשה ובעל חוב גובין מטעלין ולעיל דיהב
הוה יהיב להו נפקד ליתומים לא מזי נקטו להו בדעתא דרשבא
שלא תיקי שמטרין מן הלוקוחות ולא לא שיעבוד כחובו עליהו
לדאיקי קנה ומכר אמר לא משמעבד הא לא משמעבד ואמיל
(10)משמע דאי לא משמעבד ליכא לספוקי כלל הי גביא ברישא כיון
ורבנא. ורבי יצחק בר אברחם נראה לו כ"מ. ואמח י בנראה
בשכחמא לו זיל אמר בה חולה מעמידי צעודי כוכבים דל"ב האגון
בכר לא היה לו ואפי"ה הוקיעו למכור: **אמר** א נראה ד"י אפי"ה
ודף כב. וסו) אהא דאין מוקקין לנכסי יתומין קטנים וקאמר משום
יתומים גדולים מוקקין אלא הי"ק לא נוחא ליה למעבד מצוה מאי
דאזכא מצוה אפיין א"י נמי י"ל בדעתא מיניה א"י כופין א"י לאו אפי"ה
למעבד מצוה אלא היכא דאמריו מאי אחר ליה תמידיה ב"י וי"ת דאמר
דאמר טעמא דאין מוקקין משום צדדי אבל חיובה איכא אנכסי והואיל
וכ"ס י ליכא אלא ליעדל דאמרת מצוה ואפי"ה דאית להו נכסי יתומי
אמרת נמי שהשיעבוד לא יהא על המעוה ולא דמי לגבול שהשיעבוד
הוא על: **לא: פריעתי** בנ"ה מצוה. בדאיתא ואחריתא נכסי איידי
מנכסי יתומים קטנים דלאו בני מיעדב מצוה ניניהו אבל נכסי יתומין
בדמוכה כ"י מי שהיה נאמן (תמן א: ע"י) הייב דשבק קטניא דארעא
למטתה מהרין עליה וסא דאיתא בהגול עליה (ב"ק ז: ע"י) הניח להן אפי"ה
אם לא יהי מחרירין איכא קולן אפיין הלכך חייבין בשלם אלא משום
מדדנא לא כחייבין להו ואין נראה דלשכחן בדופין בנזלם דרדנן נגון

ואולם או תתגרש יזכה הלווק בכתובה איגראש שכיבא אתי לקוחות קתבעו לכתרה.

פו.

תיזיל ותיזלה לכתובתה דאמה לגבי אביה. קשה לרבינו יצחק דמה הריזיה הא אמרין בסמוך מאן לדלין דינא דגרמי מגבי צידי דמי שטרא מעליא ורב נחמן גופיה דלין דינא דגרמי כהגזל כהמרא (ב"ק קעו:). גבי ההוא גברא דלחויי אכריא דמיטי ויש מפרשים

בַּחֲתָה דְאִמְהָ לִגְבִי
 מִמַּעַה אוֹלָה אֲחִי־לֹהֶה
 יִנּוּ עֲצָמָיו כְּעוֹרָבִי
 בְּרֹא וּלְבָסוֹף מֵאֵי סִכְרִי
 לֹא תִתְעַלֵּם וּלְבָסוֹף
 גּוֹפֵא אֲמַר שְׂמוּאֵל
 וְיֹהוּדָה וּמַחֲלוּ מַחֲלוּ
 רַב הָיָה בְּרִיהַ דְּרַב
 וּמִקְרָקֻשׁ לִיהַ זְוִי וְרַב
 אֲמַר אֲמִימֵר בְּמֵאן
 בִּי בִיהַ דְּמִי שְׂמֵרָא
 יִנְיָא דְגִרְמִי מִגְבִי בִיהַ
 עֹבְדָא וּכְפִיָּה רַפְרִם
 כְּשׁוֹרָא לְעַלְמִי אֲמַר
 מֵאֵי דְהָאֵי מֵאן דְּאִיכָא
 וְיָאֵת לִיהַ אֲרַעָא
 יִבִּי מַסְלִיקִין לִיהַ בּוּזִי
 מֵאֵי הָאֵי כִי דִינִיָּה וְהָאֵי
 אֲלֵא חַד אֲרַעָא וְלֹא
 עֹבֵב יְהִיבִין לִיהַ לְאַשְׁהָ
 מִטַּעֲמָא וְיֹוֹתֵר מִמָּה
 אֲשֵׁה רֹצָה לְהִנְשָׂא
 חֲמָא בְרִיהַ דְּאֲמִרְתִּי
 דְּמַסְקִין לִיהַ זְוִי וְיָאֵת
 חֲבוּב וְקָא תִבְעַע מִינִיָּה
 וְרַעָא אֲמִרְגִין לִיהַ זִיל
 הָאֵל לֹא אִימָא לִי
 וְאֵל תּוֹלֵה מַעֲוִתִּי
 וְאֵל עֲשֵׂה שְׂלָא כְּהוֹגֵן
 אֶגְןִי אֶל רַב כְּהָנָא לְרִב
 וְיָאֵת בְּיָל חֲבוּב מִיָּדִי

הוא יאמר: "אני לא רוצה להיות חכם יותר מאלה שאני רואה. אני רוצה להיות חכם כמוהם".

והנחיתתה תהיה ויתרין ורצונו חסד להביא ייבטלן נבדע"ח משום דלחכי
בעממא נעלית דלעיל לא שייך נעלית דלעיל כדלחמירין ויתר
ומשהאשוי רוצה לישא לאשאה לא שייך נעלית דלעיל כדלחמירין ויתר
ליכא נעלית דלעיל דמיתה לא שיכחא כדלחמירין כהנזקין (גיטין ג.) דלא
מסמיק אדעמיה דמלוה דמית ליה ונפלי נכסי קמי יתמי עדיפא כחוס
לחמירין מיתה היבטין נכסל חוב קרקע או אפילו מטבעלין אחר
לכאורה אשה הייטב דריון דלוי דשוי עבד חול נעלית
נעלית אשה משום חינה ואפילו קדים זמן הכחשה לזמן השטר כיון
ל ויכח כאלו זמן שיה ויכח אחר בפרק מי שמת (גיטין דף קט.)
גד ולי ולי אחר כך קנה ויכח מהו לקחא משמעוד או לנחמא
משמעוד נעלית מלקוחות ומכר וכן עמא דבר כר"י וכן בר אלפס
ר' ירמיה' ז"ל: **ההוא** תורה מעותיו בעבור כוכבים הוה. אין לפרש
ש' לו אלא תמיהה כשתבטו היה הולך ומולה מעותיו ונשבעת הגביה
בצוה א"ה. כה פסיעא ליה דרופין דלא עיקר מילתיה בערביין
וירעה שעתין מזה וכן לאו בני מעבד מזה עניה מכלל דלנכסי
א פסיעא דרופין ומה שייך לקרותו מזה אמר ליה תמיהה דהיכא
יעמא דלנכסי ויתומין גדולים נוקקין ה"מ היכא דלא אמרו לא ימחא לן
ה מעותיו בעבור כוכבים קמי דנשאלת לא הוה ברירה דרבי יהושע
ידין שעתין מעות שיעבדו מהו על בעתות אמר' א"ה דהיכא קרקעות
נחמין עלייהו דלא רמיא עליהו שיעבדו אלא דמקום דליכא מזה
כל נכסיו דהסם באיסורא אחא לדידי וידין אישמעוד לגמרי אבל
איחרת מילתיה דרבי פרכי בערביין (גיטין טז.) ואפ"ה אין נפרעין
וליס נפרעין אבל דליכא אחרות נכסי מזה לא ימחא לן ויתר
בעממא משום דלא מלות כיבוד מזה משום שכרה צדיקה דלוי כ"ז
פרה ועלית וכל דבר המסמיק חייבין להחזיר מפני כבוד אביהן ההם
ד לחזירי לא וקבועי' פי' לקמן גבי קטינה דהואיל וליכא מזה אלא
וה לקיים דברי המה דלחמיר' כהנזלה (גיטין טז.) דרופין אחא היורשים:
א"ה

וכתוב לו הלוה שטרא אשמי' כאילו לזה ממנו רשום לא יועיל להם הקניינא: אמר רבמי מגבי ב"י דמי שטרא מעליא (וביאר רוב שבכל ענין שהמלוה מבטל השטר ביד הלוקח פסוע הוא וגורם ללוקח להפסיד השטר חייב לשלם לו דמי כל השטר מעליא

עין משפט
גר מצוה

לא א טויעם ח"מ פ"ו
 טען נ: **ל**ב ב' מ"ח ח"מ חסלות
 חסל וזקן חסל י
 חסל שני ב' טויעם שס
 חסל שני ב' וכל וס'
 שס טען א: **ל**ג ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ד ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ה ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ו ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ז ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ח ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א: **ל**ט ב' מ"ז ח"מ חסלות
 חסלות חסל ד' חסלות
 שני טען א:

ה אור השלם

ו. הלא פרס לרעב
לחמך ועניים מרורים
תביא בית כי תראה ערם
וכסיתו ומבשרך לא
תתעלם: ישעיה נח ז

פות רי"ד (המסך)

[illegible]